

Hudební alergie

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Středa, 23 Květen 2012 01:05

V mých školních dobách jsme znali sennou rýmu některých spolužáků a slovo alergie bylo neznámé. V hudebním časopisu však nelze psát o pylových alergenech či o účinnosti vakcín. Jen mě občas napadlo, že každý z nás má určitou alergii na hudební žánr nebo na určité hudební dílo. Samozřejmě, nejlepší prevencí proti této alergii je neposlouchat nebo vypnout a držet se hesla „Přej a bude ti přáno.“ Jak už to ale v životě bývá, časy se mění a mění i nás. V mládí nás rozhlas v podobě stanic Praha I a Praha II masíroval folklórem a v kině tančil Jiří Adamíra ve valašském kroji, byť byl nakonec svazáky odhalen a Zítra se tančilo všude. Přirozenou reakcí organismu byl odpor k tomuto žánru a přečtu-li si Kunderův Žert, zjistím, že jsem v tom nebyl sám. Kdybych tušil, že o pár desítek let později budou mladí lidé skákat při písních Čechomoru, sedět zasněně při Žalmanovi a řada folkových kapel zařadí do repertoáru cosi, co vyjadřuje návrat kapely „ke kořenům“. V mém případě byla další alergií dechová hudba. Sadisticky jsem se bavil grimasami účinkujících, kterým jsem vypnul televizní zvuk. Chudáci pan Zíma, Standa Procházka starší či paní Zorka Kohoutová. Všem jmenovaným a dalším se omlouvám především proto, že dbali na každý tón a notu, kterou by jim ve studiu Supraphonu pan Rudolf Urbanec, redaktor, kapelník a majitel absolutního sluchu, neodpustil. Tehdy jsem nevěděl, že přijde doba, kdy stát se zpěvákem může každý, kdo zná heslo „lepší drzé čelo než poplužní dvůr“ a zbytek spraví technika. Další alergií bych nazval „metoda OO“, neboli opakovat do omrzení. Píseň mých věčných hudebních lásek S a Š Včera neděle byla zněla na přelomu padesátých a šedesátých let minulého století snad stokrát denně. Stejný osud postihl později díla, jako Už troubějí a Bílá orchidej. Jenže oba mnou oblíbení pánové uměli napsat i zdánlivě banální píseň geniálně, a jestliže ji dali do úst devatenáctileté půvabné dívky Pavlíně Filipovské, úspěch byl zaručen, aniž museli sahat jako pozdější duo Vašek a Eva do německo - rakouských luhů a hájů. Nedávno mi jedna známá řekla, že nemá ráda Glenna Hansarda za ten cajdák, co pořád hrajou. Bohužel měla pravdu v tom, že krom Falling slowly, sentimentem zapadající písně do filmu Once, media prakticky nic jiného od toho irského báječného chlapa nehrají. Neznám, krom nedávného článku Michala Bystrova v Týdnu, kritika, který by se nerozplýval nadšením nad písní Půlnoční z filmu Alois Nebel v podání Václava Neckáře. Úspěch této velice hrané písně je mi záhadou, byť beru v potaz celý osud zpěváka i jeho statečnost v boji s chorobou. Někdy mi totiž připadá, že kritika nerada „vybočuje z lajny“ a najde se jen několik statečných riskujících spílání fanoušků a někdy i kolegů. Pohovořme si ale i alergii v našem milovaném folkovém žánru. Nedávno jsem si povídal s jedním dlouholetým muzikantem, jazzmanem. Na jeho jménu nezáleží, ale mám jej rád jako člověka i jako výborného hráče, který doprovázel řadu velkých jmen. Ten muzikant mi řekl, že se ve folku, na rozdíl od jazzmanů, bereme moc vážně. Nemohl jsem jinak, než mu dát zapravdu. Občas mi zde chybí nadhled a smysl pro humor. Je mi jasné, že když nyní napíšu, že mezi mé folkové alergie patří například Ladovská zima nebo Dežo od Jarka Nohavici, vysloužím si minimálně prudký nesouhlas od „strážců pokladu“. Nicméně stojím v pozoru před jeho Darmodějem a dalšími skladbami. Jsou ale skladby, které se nepřejí, byť jsou a budou hrány na celém světě. Jednou z takových je Modřanská polka Jaromíra Vejvody, později podle textu zvaná Škoda lásky. Pan Vejvoda dostal za šíření skladby honorář 200,- korun českých a skladba prošla bojišti II. světové války a zněla například i na koncertu věnovanému obětem 11. září 2011. Zkrátka a dobře - dobrý chleba se nepřejí a alergii na něj nemá nikdo.